

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobkyně společnosti **MILPEX, s.r.o.**, se sídlem v Hradci Králové, Piletická 55/36, zast. JUDr. Gabrielou Vilímkovou, advokátkou Hradci Králové, Orlická 163, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. května 2015, č.j. 2589/1.30/15–4, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. května 2015, č.j. 2589/1.30/15 – 4, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 13 200 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou její zástupkyně.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj o uložení pokuty ve výši 30 000 Kč a dané rozhodnutí potvrdil.

I. Obsah žalobních bodů

Žalobkyně v žalobě uvedla, že jako podnikající právnická osoba byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), kterého se měla

dopustit tím, že neplnila povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí, neboť dne 18. 6. 2014 ve své provozovně na adrese v Hradci Králové, Piletická 55/36, provozovala spediční sklad materiálu, kde byl na galerii tohoto skladu na vyznačených dopravních komunikacích v přístupových uličkách skladován materiál, což je v rozporu s ČSN 26 9030 čl. 4.3.4 stanovící, že všechny cesty, uličky a komunikace musí být neustále průjezdné a průchodné, čímž žalobkyně, porušila ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů, vztahující se k povinnosti zaměstnavatele, aby únikové cesty, východy a dopravní komunikace k nim včetně přístupových cest byly stále volné, jak s odkazem na ustanovení § 2 odst. 2 téhož zákona podrobněji upravuje ustanovení § 4 odst. 1 nařízení vlády ř. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, čl. 2.3.1. Přílohy tohoto nařízení vlády. Žalobkyni byla za tento delikt uložena podle ust. § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce příkazem pokuta. Tento závěr je opřen o poměrně rozsáhlou kontrolu, která u žalobkyně proběhla ve dnech 18. 6. 2014, 24. 6. 2014 a 2. 7. 2014, která jí původně vytýkala řadu pochybení, z nichž většina se již ve vlastním řízení před prvostupňovým orgánem vysvětlila, takže řízení o kontrolách v těchto ohledech nepostupovalo.

Žalobkyně k tomu nemohla nepřipomenout, že v rámci své podnikatelské činnosti přijímá, skladuje a rozesílá textilní zboží v poměrech maloobchodu, velkoobchodu a internetového obchodu, a její vlastní činnost je tak „z pohledu průmyslových technologií“ velmi jednoduchá. Přesto na její činnost dopadá veliké množství předpisů, požadavků a zvyklostí, které se nedaří dobře zmapovat nejen vlastními zaměstnanci, ale ani najatým a pravidelně fungujícím bezpečnostním technikem. Působí tristně, pokud taková osoba přesvědčuje žalobkyni, že se to či ono „očekává“ nebo „požaduje“, ale zákonné odůvodnění takového postupu je možné dohledat těžko, případně se zjistí řada výjimek a podmínek. Tak je to například i se značením komunikací skladu. Popis povinnosti ke značení a šíři průchodů, pokud jej má nalézt žalobkyně jako subjekt práva, není zdaleka tak jednoznačný, nevychází z žádného zákona, a není ustanoven tak jednoznačně, jak vychází požadavek orgánů činných ve správním řízení. Jsou tu otázky výkladu vymezení nebo vyznačení komunikace, a neúplně popsaná kritéria šíře komunikací. Provedená kontrola ve svém celku dokazuje, jak zevrubná kontrola byla provedena, kolik povinností tíží současného zaměstnavatele, jehož firma má jen málo zaměstnanců a nemá tedy fondy k zřízení zvláštních pracovních míst na zajištění plnění těchto rozmanitých povinností. Přesto provedená kontrola ve svém komplexu podle názoru žalobkyně dokladuje, že svým povinnostem dostává, své povinnosti s úřady řeší a snaží se jejich požadavkům vyhovět. O to tvrději pak působí závěr rozhodnutí, podle něhož se jí za zjištěné pochybení ukládá poměrně citelná pokuta.

Ze skutkových okolností dle žalobkyně zejména vyplývá, že k žádnému podstatnému porušení povinností nedošlo, protože nedošlo k žádnému zásahu do pohybu osob, a právě prostory k pohybu odpovídaly svým vymezením reálné potřebě pohybu, definovaného předpokladem „únikové cesty a východy musí svým druhem, počtem, kapacitou, technickým vybavením a provedením ... vést co nejvhodnější cestou k východu do volného prostoru“. Pravidla přesunu břemen nejsou definována

jednoznačně, a je třeba při důsledném dodržování bezpečnostních norem a předpisů umožnit i provozování vlastní činnosti žalobkyně, v tomto případě skladování, a skladu. Požadavek předpisů nelze vykládat doslovně, ale v souvislosti s chráněným zájmem, jímž je právě ochrana pohybu a zejména bezpečného úniku osob v případě ohrožení. Právě ve svém rozhodnutí žalovaný proti obraně žalobkyně akcentuje nedůvodně formální stránku jednání, tedy to, že došlo ke zjištění zboží „ve vyznačených dopravních komunikacích“, namísto posouzení, zda došlo k ohrožení zaměstnanců skutečným omezením reálných komunikačních prostor. Situace vznikla při převážení zboží, a jeho přípravě pro svezení do dolní, frekventované části skladu. Tehdy, kdy se zboží po komunikacích pohybuje, jsou vždy tyto komunikace přiměřeně omezeny, tak je tomu i v případě, že se zboží skládá nebo sváží. Pokud by žalobkyně byla dostatečně velkou společností, která by zaměstnávala pracovníka v pozici bezpečnostního technika, práce na svážení zboží by nebyla přerušena a k porušení by nedošlo.

Dále žalobkyně uvedla, že správní orgán nemůže odvozovat šíři průchodu od fotografií a šíře uložených břemen, žalobkyně nepoužívá jen europalety s ustálenou velikostí, užívá i jiné palety. Upozornila, že daná fotografie není fotografovaná rovně, ale pod úhlem, vzdálenosti tak mohou být zkreslené. Uznání viny je v daném případě výrazem přepjatého formalismu, nerespektujícího dostatečně přirozený provoz podniku žalobkyně, a těží z čistě formálních nedostatků, jako je nesoulad značení v podstatě neužívané části skladu (uličky měly šíři 120 - 130 cm, daleko více, než by odpovídalo zřejmě předpisům a normám).

Žalobkyně, jak dále uvedla, se ze vzniklé situace poučila, značení nechala opravit, a její zaměstnanci si nadále budou vědomi důsledného dodržování pravidel vytýčení skladu a skladování. Uloženou pokutu, mající hodnotu celého měsíčního příjmu jednoho zaměstnance s odvody, je dle žalobkyně v naprostém nepoměru k takovému formálnímu porušení.

Žalobkyně měla za to, že jestliže tak správní orgány dovodily a uzavřely, že porušením došlo k ohrožení zaměstnanců, vzdor skutkovým zjištěním popsáním v protokole o výslechu svědka, záznamům o kontrole a skutkovým zjištěním v řízení před správním orgánem, a že došlo k porušení povinnosti ochrany zaměstnanců pro případ úniku z pracoviště, nemá takovýto závěr žádnou oporu ve správním spise, ani v provedené kontrole. V tomto směru je tedy dle jejího názoru napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí procesně vadné a nepřezkoumatelné. Žalovaný se rovněž řádně nevypořádal se všemi důvody v odvolání uvedenými. Žalobkyně současně navrhl, aby krajský soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí správního orgánu, neboť vychází ze shodných skutkových a právních předpokladů a vad.

Správní orgány reprezentující státní moc by měly dle názoru žalobkyně podstatněji přihlížet k vyšším zájmům společnosti, jimiž je právě zaměstnávání osob v tuzemsku, v místech méně atraktivních, a takové zaměstnavatele spíše podporovat, případně jim přispět radou, vysvětlením a pomocí, aby byl zachován zájem zaměstnanosti.

Žalobkyně v závěru žaloby navrhl, aby pro případ, kdy by krajský soud nepřisvědčil její žalobní argumentaci natolik, aby pro vady skutkové a nezákonnost, či pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobou napadená rozhodnutí zrušil, zejména

potom nepřisvědčí-li jí zcela, postupem podle ust. § 78 odst. 2) s.ř.s. od postihu upustil použitím svého moderačního oprávnění, neboť i tak v poměru ke skutku a ostatním okolnostem věci je pokuta uložena v nepřiměřené výši, zejména s i s ohledem na shora uvedenou žalobní argumentaci skutkovými okolnostmi. V poměru k velikosti podniku žalobkyně a výši pokuty jde o následek, který má zásadní represivní charakter, daleko významnější, než odpovídá porušení povinností. Postup ukládání takových pokut přesahuje zdravou míru potrestání odpovídající zjištěné situaci, a bude mít nepříznivý vliv na postavení žalobkyně jako zaměstnavatele, včetně neochoty vytvářet závislé pracovní poměry osob.

Dále žalobkyně uvedla, že jestliže krajský soud uváží o moderačním právu tak, že není na místě upustit od postihu zcela, navrhla, aby krajský soud postupem podle téhož ust. § 78 odst. 2) s.ř.s. postih snížil na hranici 1 000 Kč.

Žalobkyně navrhla, aby k důkazu v řízení krajský soud vedl správní spis žalovaného a správní spis prvostupňového správního orgánu, z něj citované dokumenty, vyslechl jako svědky její pracovníky, zejména dříve slyšeného svědka J. Ř., který již u žalobkyně nepracuje, k okolnostem pohybu na galerii skladu, a zejména k otázce, že nedošlo k omezení pohybu.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že má za prokázané, a to z protokolu o kontrole, jakož i z fotodokumentace, že žalobkyně svým jednáním naplnila formální stránku správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce. Ostatně žalobkyně v podaném odvolání výslovně nezpochybňovala, že porušila ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb. ve spojení s ust. § 4 odst. 1 nařízení vlády číslo stojí 1/2005 Sb. a čl. 2.3.1 přílohy k tomuto nařízení a dále ve spojení s čl. 4.3. 4 ČSN 26 9030. Žalovaný odkázal na závěry oblastního inspektorátu práce vyslovené v odůvodnění jeho rozhodnutím a prohlásil, že se s nimi zcela ztotožňuje.

Dále se žalovaný vyslovil k odvolací námitce týkající se otázky ohrožení bezpečnosti zaměstnanců a ochrany zdraví při práci. Dovodil, že žalobkyně touto námitkou zpochybňuje naplnění materiální stránky správního deliktu a dále závažnost správního deliktu. Žalobkyně ve své námitce vycházela z faktu, že ve všech případech byl zachován průchod o šířce 600 mm. K tomu žalovaný uvedl, že žalobkyni není kladena za vinu šířka uliček vzniklá po zastavení zboží, ale to, že se zboží nacházelo na podlaze skladu ve vyznačených dopravních komunikacích a v přístupových uličkách, tedy mezi vodorovným značením na podlaze. Dále uvedl, že ze snímku č. 1 a fotodokumentace je zřejmé, že tvrzení žalobkyně o zachované šířce průchodu nejméně 600 mm není pravdivé, neboť pouhým pohledem je patrné, že šířka průchodu zachyceného na tomto snímku je výrazně menší než 600 mm. Účel právních předpisů regulujících organizaci skladové činnosti vyložil prvostupňový správní orgán přiléhavě v odstavci druhém na str. 15 odůvodnění svého rozhodnutí. K tomu žalovaný považoval za nezbytné zdůraznit, že účelem uvedené regulace není toliko zajištění úniku zaměstnance v případě krizové situace, ale rovněž zajištění bezpečnosti zaměstnance při práci s břemenem. To, že v průchodové uličce bylo s břemeny manipulováno, je nabíledni již ze samé logiky věci. Žalovaný tak ve shodě s oblastním inspektorátem práce dospěl k závěru, že jednáním žalobkyně došlo

k ohrožení státem chráněného zájmu spočívajícího v bezpečnosti práce a ochraně zdraví při práci. Na jednání žalobkyně nahlížel jako na jednání společensky nebezpečné.

K úvahám žalobkyně, které se týkají „přeskladnění“ zboží žalovaný konstatoval, že vyznačení dopravních komunikací ve skladu vyplývá nejen z potřeb účastníka řízení, ale rovněž z právních norem k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Je věcí účastníka řízení, jak „přeskladnění“ zboží provede, avšak musí postupovat v souladu s právními předpisy.

K uložené sankci žalovaný uvedl, že dle ust. § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce lze za správní delikt uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč. Žalovaný rovněž připomenul, že dle ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce se při určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaný po přezkoumání výroku o uložené sankci dospěl k závěru, že žalobkyni byla uložena pokuta v souladu se zákonem a tato byla řádně odůvodněná. Prvostupňový orgán při určení výše pokuty přihlédl jak k poměrům žalobkyně, tak k závažnosti správního deliktu. Při hodnocení závažnosti správního deliktu vycházel z toho, že na galerii skladu pracoval toliko jeden zaměstnanec, a to J. Ř. Prvostupňový orgán rovněž při hodnocení závažnosti vycházel z toho, že ke spáchání správního deliktu došlo v souvislosti s vyskladňováním zboží. Tyto okolnosti snižují závažnost protiprávního jednání žalobkyně. Za polehčující okolnosti označil prvostupňový orgán skutečnost, že jednáním žalobkyně nedošlo ke vzniku škody a jedná se o první pokutu, která jí byla uložena na úseku bezpečnosti práce. Prvostupňový orgán považoval rovněž za polehčující okolnost to, že žalobkyně provedla nápravu protiprávního stavu. Naopak za přitěžující okolnost považoval tento orgán skutečnost, že porušení bylo zjištěno na více místech galerie skladu. S hodnocením kritérií uvedených v ustanovení § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce tak, jak jej provedl prvostupňový správní orgán, se žalovaný ztotožnil. Mělo rovněž za to, že prvostupňový orgán do výše uložené pokuty dostatečně promítl individuální závažnost správního deliktu, kterého se žalobkyně dopustila. Žalovaný rovněž uvedl, že výše pokuty představuje v přepočtu 3 % horní hranice zákonného rozpětí, takže rovnoměrně naplňuje jak funkci preventivní, tak represivní. Výše uložené pokuty přitom nikterak nevybočuje z rozhodovací praxe orgánů inspekce práce.

Námítky žalobkyně, které se týkaly plnění ostatních zákonných povinností a kontrolní činnosti různých správních orgánů, považoval žalovaný ve vztahu k vytýkanému pochybení a uložené pokutě za irelevantní.

K návrhu žalobkyně, aby od jejího potrestání bylo upuštěno, žalovaný konstatoval, že orgány inspekce práce nemají jinou možnost, než v případě, že dospějí k závěru, že došlo ke spáchání správního deliktu, pokutu v zákonem stanoveném rozpětí uložit. V případě trestání pachatele správního deliktu nejsou orgány inspekce práce nadány možností od uložení pokuty upustit, jak to umožňuje zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. K tomu žalovaný poukázal na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2012, č.j. 3 Ads 53/2011 – 68.

III. Vyjádření žalovaného k žalobním bodům

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém rozhodnutí, že žalobkyně spáchala správní delikt na úseku bezpečnosti práce tím, že jako zaměstnavatel neplnila povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí. Podotkl, že námitky žalobkyně rozvedené v části III. žaloby (odstavec třetí až pátý) považuje za irelevantní, neboť se nevztahují k vytýkanému pochybení a uložené pokutě. Připomenul, že žalobkyni není napadeným rozhodnutím vytýkáno neznačení komunikací v jejím skladě, nýbrž skladování materiálu na galerii skladu na vyznačených dopravních komunikacích a přístupových uličkách, což je v rozporu s povinností zaměstnavatele zajistit, aby únikové cesty, východy a dopravní komunikace k nim, včetně přístupových cest, byly stále volné. K námitkám žalobkyně týkajícím se množství právních předpisů, požadavků a zvyklostí na její činnost, žalovaný uvedl, že se jedná ze strany žalobkyně spíše o postesek s cílem odvést pozornost od správního deliktu. Navíc uvedl, že pro drtivou většinou nedostatků zjištěných při provedené kontrole nebylo s žalobkyní správní řízení zahajováno. Žalovaný měl za to, že žalobkyně opakovaně pomíjí, že právní předpisy ve vztahu k volnosti únikových cest, ulic a komunikací užívají adverbia „trvale, neustále“ a to bez výjimek. Význam těchto adverbíí není dle žalovaného třeba rozvádět. Dále se žalovaný ohradil proti polemice žalobkyně týkající se „srovnávání přesunování břemen zařízením v uličkách s ponecháváním materiálů v nich“. Žalobkyně totiž dle žalovaného směšuje dvě situace, které se od sebe odlišují, jak dobou trvání překážky v uličce, tak možnou rychlostí odstranění překážky z uličky. Správní orgány se dostatečně zabývaly tím, zda protiprávní jednání žalobkyně naplnilo vedle formální stránky správního deliktu i stránku materiální. Dále žalovaný ponechal na úvaze soudu, zda je z fotografií založených ve spisové dokumentaci zřejmé, že žalobkyně skladovala materiál na vyznačených dopravních komunikacích a v přístupových uličkách, či nikoliv, jakož i to, zda na snímku č. 1 fotodokumentace je zachycena situace, kdy zůstal průchod alespoň o šířce nejméně 600 mm. Dále žalovaný uvedl, že přijetí opatření v reakci na vytýkané pochybení není dobrodiním žalobkyně, nýbrž plněním povinností, které jsou jí uloženy zákonem. Podotkl rovněž, že nápravu protiprávního stavu vzal prvostupňový správní orgán za polehčující okolnost při určení výše pokuty. Dále žalovaný uvedl, že ve správním řízení správní orgány postupovaly objektivně a zcela v souladu se zákonem. Odmítal, že oblastní inspektorát práce chtěl při kontrole u žalobkyně cíleně najít pochybení a následně žalobkyni potrestat za každou cenu.

IV. Řízení před krajským soudem

Při nařízeném jednání zástupkyně žalobkyně poukázala na zvláštní průběh kontroly a způsob, jakým správní orgán reagoval na písemná podání a vysvětlení žalobkyně. Uvedla, že vytýkané nedostatky ze strany správního orgánu nebyl ani tento orgán ani bezpečnostní technik schopni podřadit jednoznačně pod normu, která by uvedené činnosti upravovala. To se týkalo nejen případu, který je žalován, ale i ostatních výtek, které v průběhu kontroly správní orgán vůči žalobkyni uplatnil. Vytýkanou závadu označila za malichernou v porovnání s celkovou činností žalobkyně jako malé firmy, která si nemůže dovolit zaměstnávat bezpečnostního technika na plný úvazek. K dotazu předsedkyně senátu zástupkyně žalobkyně sdělila, že si je vědoma, že navržený svědek J.Ř. by při novém slyšení neřekl více, než uvedl před správním orgánem, stejně, jako by ostatní pracovníci sdělili totéž, co uvedený svědek. Návrh na jejich slyšení učinila pouze proto, aby soud mohl sám

zhodnotit, zda pokládá za nutné jejich slyšení. Jinak na jejich výpovědi výslovně netrvá.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu a krajský soud zjistil, že u žalobkyně byla v jejím sídle provedena oblastním inspektorátem práce kontrola, jejímž předmětem bylo zejména dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů na úseku pracovněprávních vztahů a pracovních podmínek a na úseku bezpečnosti práce. V průběhu kontroly bylo zjištěno, že žalobkyně, jakožto zaměstnavatel, skladuje na galerii expedičního skladu materiál. Dále bylo zjištěno, že v době kontroly byl materiál skladován na vyznačených dopravních komunikacích a v přístupových uličkách. O tom kontrolní orgán pořídil fotodokumentaci. Uvedený stav byl dle oblastního inspektorátu práce v rozporu s čl. 4.3.4 ČSN 26 9030, jež stanoví, že všechny cesty, uličky a komunikace musí být neustále průjezdné a průchodné. Žalobkyně tedy porušila povinnost vytvářet podmínky pro bezpečné, nezávadné a zdraví neohrožující prostředí vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Žalobkyně se dle názoru žalovaného dopustila správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce tím, že nesplnila povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanovené v zákoně č. 309/2006 Sb., neboť provozovala expediční sklad materiálu, kde byl na galerii tohoto skladu ve vyznačených dopravních komunikacích a přístupových uličkách skladován materiál, což je v rozporu se shora vzpomínaným čl. 4.3.4 ČSN 26 9030. Tím žalobkyně porušila ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb. vztahující se k povinnosti zaměstnavatele, aby únikové cesty, východ a dopravní komunikace k nim, včetně přístupových cest, byly stále volné. Žalobkyni byla za uvedený správní delikt uložena pokuta. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že žalobkyni bylo za vinu kladeno to, že se zboží nacházelo na podlaze skladu ve vyznačených dopravních komunikacích a v přístupových uličkách, tedy mezi vodorovným značením na podlaze.

Postup a závěry oblastního inspektorátu a následné závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o inspekci práce a na něj navazujících právních předpisů. Podle ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, v nařízení vlády o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky a v nařízení vlády o bližších požadavcích na zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu. Dále z ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb. vyplývá, že zaměstnavatel je povinen zajistit, aby pracoviště bylo prostorově a konstrukčně uspořádáno vybaveno tak, aby pracovní podmínky pro zaměstnance z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci odpovídaly bezpečnostním hygienickým požadavkům na pracovní prostředí a pracoviště, aby únikové cesty, východ a dopravní komunikace k nim, včetně přístupových cest byly stále volné. Z ust. § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 101/2005 Sb.

pak lze zjistit, že pracoviště musí splňovat další podrobnější požadavky, které jsou stanoveny v příloze k tomuto nařízení, přičemž kapitola „Únikové cesty a východy“ (bod 2.3 uvedené právní úpravy) stanoví, že únikové cesty a východy musí svým druhem, počtem, kapacitou, technickým vybavením a provedením odpovídat požadavkům zvláštních právních předpisů, musí zůstat trvale volné, bez překážek a vést co nejvhodnější cestou k východu do volného prostoru nebo na bezpečné místo.

Z uvedené právní úpravy je patrné, že povinností zaměstnavatele je zajišťovat, aby únikové cesty, východ a dopravní komunikace k nim, včetně přístupových cest byly stále volné. Tyto únikové cesty a východy musí zůstat trvale volné, bez překážek a vést nejvhodnější cestou k východu do volného prostoru. Z uvedeného tak nepochybně vyplývá, že kontrolní orgán při zjišťování, zda daný subjekt dodržuje jednotlivá ustanovení zákona o inspekci práce a jeho prováděcích předpisů, musí mimo jiné zaměřit svoji pozornost na výklad těchto institutů a následné zjištění, zda je jejich obsah naplňován. Jinak řečeno musí v objektu podléhajícímu kontrole zmapovat situaci a definovat případné nedostatky právě ve vazbě na jednotlivé právní instituty, s kterými příslušná právní úprava pracuje. Tak tomu však v projednávané věci nebylo.

Jak vyplývá ze shora uvedeného, oblastní inspektorát práce a následně žalovaný žalobkyni vytýkali, že skladovala materiál na galerii skladu na vyznačených dopravních komunikacích. Žalovaný tedy užívá pojem „vyznačené dopravní komunikace“ a přitom přehlíží, že shora vzpomínaná právní úprava tento pojem vůbec nevzpomíná. Přitom povinností kontrolního orgánu bylo přesně zmapovat objekt kontroly s přesným popisem aktuálního stavu a s přesným vymezením a definováním jednotlivých nedostatků. Oblastní inspektorát, jak bylo shora uvedeno, pořídil pouze fotodokumentaci, o níž jako vlastně o jediný důkaz svoje závěry opírá.

Povinností oblastního inspektorátu práce a potažmo žalovaného bylo, aby před tím, než žalobkyni vytkl jakékoliv porušení příslušné právní úpravy najisto ve vazbě na konkrétní podmínky postavil, co lze považovat za skladovací prostory, co za únikové cesty, východy a dopravní komunikace. Z napadeného rozhodnutí rovněž nelze dovodit, co je považováno za vyznačenou komunikaci a proč vůbec musí být či nemusí být taková komunikace vyznačena. Žalovaný v napadeném rozhodnutí takové hodnocení neprovedl a bez dalšího pouze konstatoval, že žalobkyně pochybila, když na galerii skladu umístila zboží na vyznačených dopravních komunikacích. Žalovaný hovoří o „vyznačených dopravních komunikacích“, a přitom dále nehodnotí, kde se na daném pracovišti nacházejí únikové cesty a východy a dopravní komunikace k nim.

Krajský soud proto musel napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení, neboť vykazovalo znaky nepřezkoumatelnosti. V nově otevřeném řízení bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Jeho úkolem bude provést ve smyslu shora uvedeného rozbor všech právních institutů, které jsou pro uložení pokuty za správní delikt rozhodující a v návaznosti na to zhodnotit konkrétní situaci a stav v objektu kontroly. Teprve poté přistoupí žalovaný k úvaze o tom, zda konkrétní situace a stav kontrolovaného pracoviště v době kontroly vykazovaly takové nedostatky, z nichž by bylo možno dovodit, že se žalobkyně dopustila správního deliktu ve smyslu ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, tedy že neplnila

povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí. V opačném případě od uložení pokuty ustoupí.

V. Náklady řízení

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupkyni a její režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupkyně učinila celkem 3 úkony právní služby po 3.100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby a účast při jednání (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně, neboť jde o advokátku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 8. prosince 2016

Mgr. Marie Kocourková v.r.
předsedkyně senátu